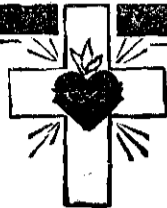

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Chiemarea apostolică

(Inchinată în special în atenția membrilor Agru-lui).

3. De vremea noastră e mai apropiată cazul Ioanei d'Arc. „Mergi fiica lui Dumnezeu, mergi!” Dară ce am de făcut? Tinăra fată nu știa amănuntele. Știa numai, că trebuie să plece: „să'l afle pe moștenitorul de tron”. Încolo, ea nu știa nimic. Era o întunecime complectă în sufletul ei. Despre orașele: Tournes, Reims, Compiègne, Rouen, nu îi amintea nici o silabă „vocea” care o îndemna la plecare.

Iar și mai aproape ne suntem noi, nouă înșine. De câte ori nu ne chiamă Dumnezeu la o viață spirituală mai superioară, simțim în noi înșine că suntem chemați. Numai aceea nu știm, că oare până la ce înălțimi ne vrea să ne conducă. Și numai dela încrederea noastră succesivă depinde, ca să primim lămuririle următoare, cele de lipsă.

Poetul englez, Tennyson ne spune, ca încă înainte de ce știa a cetui umbla mult pe țărmurile mării și asculta murmurul, venind dinspre largul mării. Și zicea: „aud o voce, care vorbește prin vântul”. Și în întreaga lui viață, simțea o nespuse plăcere în aceștea două cuvinte: „Colo departe, colo departe!”

Ori care chemare începe astfel. O voce care vorbește prin vânt, omului îi se pare, că'l și aude. O voce care chiamă, și care trezește în inima omului un dor, de acasă, după un pământ necunoscut. Și evoacă o

oareșcare plăcere în astfel de cuvinte, cum sunt ale poetului: „colo departe, colo departe!” De și acest pământ deocamdată pare a fi pierdut în depărtare, totuși nu este nici o îndoială, că trebuie părăsite toate, ca omul să poată ajunge acolo. Chiemările sunt de a totului limpezi: „Scoală-te, ieși, vino!” Se poate ca sufletul eventual se abate pe câte o clipă, dar comanda exprimată în acele scurte cuvinte, se repetă mereu și îi amintește problema. Omul încă nu știe că unde va trebui să meargă, dar știe deja cu siguranță, că va trebui să plece.

Necesitatea acestei „schimbări de aer” nici de cum nu izvorește din îngreșare de viață. Mănăstirea, nu se mai amintește ca un loc de refugiu al inimilor desamăgite, decât numai în creierul scriitorilor romancieri și dramaturgi ușuratici, necunoscători ai psihologiei. În realitate, puțini așteaptă în lume, ca să se scârbească de viață, ca numai după aceea să pășească pe cariera preoțescă, ori să intre în vre-o mănăstire. Cei mulți, mai înainte de ce ar fi gustat desfătărilor lumii, surâzând le disprețuiesc și le urgisesc pe acele, pentru că îndemnați de firea lor, râvnesc la cele mai superioare, simțesc că sunt născuți la ceva mai mare, „ad majora!”

Despre aceia cari deja cu minte coaptă pășesc pe calea preoției, ori că

intră în vre-o mănăstire, să zice că: „știu prea bine ce e viața”. Iar despre cei, cari „pleacă” prea tineri, despre aceștea li-i se pare că: „nu cunosc încă viața”. Dar dacă nu cunosc lumea, însă cunosc pe Dumnezeu. Iar atita e destul. Dar dacă nici nu știu că ce este viața, însă știu, că iubirea sa răstignit spontan, pe Cruce. Și pentru ce să știe și alt ceva. E drept că pe cruce nu observă toate ghimpurile. Dumnezeu permite aceasta, pentru că vrea să cruță slăbiciunea omenescă. Nici celor mai curajoși nu le descoperă toate. Chiar și sfântului Petru s'a relevat numai prin cuvinte opăcite, în privința că ce îi rezervă viitorul: „Unde merg eu acuma, tu nu poți veni după mine, însă mă vei urma mai târziu”. Încă nici atunci, când i-a vorbit despre acestea mai în amănunt, nu a ridicat vâlul ce acoperea misterul, zicând numai atit: „Când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile tale, și

altul te va incinge și te va duce unde singur nu vei voi”. Mai mult decât atit nu spune.

Dumnezeu permite că omul să vadă în parte suferința. „Veți putea bea paharul, care îl voi bea eu? Ori vă veți putea boteza cu botezul cu care eu mă voi boteza? Atita e destul, ca omul să fie depresionat, că trebuie să plece. Însă Dumnezeu permite și aceea, să ni se înfățișeze în lumină strălucitoare figura lui Hristos pe cruce. Când apoi de îndată ne cauzează mare bucurie că trebuie să plecăm.

Traducere după: R. Plus S.J.

Frați Agrisți! Ascultați de glasul chiemării. Dumnezeu-Fiul ne chiamă prin locțiitorul său, cap văzut al Bisericii celei adevărate, șezând pe scaunul sfântului Petru, așezat asupra mormintelor sfinților apostoli Petru și Pavel, — la Roma, la o conlucrare în Acțiunea Catholică.

Cu ochi văzători

Bisericile sunt pline. Nu ne putem plânge. Mărturisiri și cuminecări se fac în număr abundent. Societățile religioase lucrează cu rod inbelșugat. Se constată pe toate terenurile o reînviore a vieții sufletești spre bucuria tuturor. Totuși ochii noștri sufletești cu mare măhnire văd o lacună întunecată. Ne lipsesc bărbații.

Răsfoind nenumăratele protocoale și scrieri ale trecutului am văzut, că ce au făcut strămoșii noștri, bărbați cu șira spinării, pentru Biserică și neam. Acte de adevărat eroism, jertfe materiale simțitoare, un interes fără margini față de credință și națiune, iată

liniile caracteristice ale omului din trecut. Azi nu mai este așa! E detestabil aceea ce azi se face! „Omul mașină” nu pot să găsec alt cuvânt mai potrivit pentru bărbatul de azi! Fiecare își face lucrul său, ca apoi să se odihnească! În munca aceasta însă nu este suflet! Căci îndeplinirea îndatoririlor oficiului numai cu scopul de a câștiga pâinea de toate zilele, nu e omenesc; e ceva asemănător cu aceea, ce și ființele necuvântătoare fac! Dela om altceva se cere! Trăiesc și mor azi bărbații pentru Hristos? Unde sunt ei, pe cari Dumnezeu i-a creat de soțul femeii, de tată al

copiilor, de capul și preotul... familiei, de conducător în viață și în Biserică?

Li vom găsi pretutindeni, în birouri, pe stradă, în restaurante, la baluri, lângă cărți, numai în biserică nu! Deși în rândul întâi acolo este locul lor. Mai ales azi, când hărțuită fiind această Biserică din toate părțile, lovită și batjocorită, părăsită de toți are nevoie de brațele vâjnoase ale bărbaților, are nevoie, ca fiecare fiu al Ei să se manifesteze în așa fel, ca să se întrevadă, că aici atacurile nu folosesc, doar bărbații în zid de apărare în jurul Ei.

În acest scop trebuie a lepăda indiferentismul. În locul lui trebuie a întrona credința vie a strămoșilor realizatori, cari întăriți de apele acestei credințe, au știut para cu efect toate loviturile și au știut clădi atâtea instituții frumoase, de care ne place să ne mândrim, fără ca urmând pilda lor, să clădim și noi ceva.

Oare bărbatul de azi are sira spinării? Oare mai e ceva în el din îndrăzneala sfântă a martirilor și mărturisitorilor, ca să-și manifesteze credința în fața lumii întregi? Nu prea. Inoată împreună cu puhoiul și nici odată nu știe, cât e ceasul. Iși scoate ceasornicul din buzunar și vede mirat, că ambele arătătoare au căzut. Nu știe cât e ceasul, deși ceasul umblă. Simțeste că-i bate și mișcă ceva, în jurul buzunarului vestei, și totuși nu se știe orienta. Li este frică, de gura lumii. Zice cu Marius Victorinus: în inimă cred, dar în public nu-mi arăt credința, îmi e teamă, că voi fi luat în râs. Dar pânăcând nu-și mărturisește credința, nime nu poate fi creștin. Li este frică, că în urma mărturisirii credinței va avea ceva desavantaj. Cine dară va apăra credința atacată? Oare bărbatul fricos și laș? Creștinul trebuie să fie fără frică, cași Ioan Botezătorul: ce ați venit să vedeți în pustie? Trestie clădită de vânt?

Isus pilda tuturor bărbaților a arătat calea. Cine nu-i urmează nu este bărbat. „Eu sunt calea adevărului și viața. Cel ce vine după mine, nu va umbla întru întuneric“. Eu am venit, ca viață să aibă, și mai mult să aibă“.

Citiți și răspândiți
„Dumineca“

Vorbirea de deschidere la Congresul Agrului Diecezan Baia-Mare

17—18 Septembrie 1938

Excelență, Înalt Preasfințit Părinte,

Onorat Congres,
Iubiți Frați Agrisți,

„Fericii veți fi, când vă vor batjocori pe voi, și vă vor prigoni, și mințind vor zice tot cuvântul rău în potriua voastră, pentru mine. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este la ceruri“.

Așa cetim aceste cuvinte rostite de Mântuitor, de pe muntele, care e din sus de marea Tiberiadei, și se numește azi: muntele fericirilor. Aceste cuvinte sunt redade de sfinții evangheliști, Luca (6,22) și Matei (5,11.) deci sunt autentice, și erau adreseate ucenicilor, în fața mulțimei de popor, din toată Iudea și din Ierusalim, și de pe lângă marea Tirului și a Sidonului, cari venise să-l audă și să se tămăduiască, de neputințele sale, și cei ce se chinuiau de dureri necurate, și se vindecau. (Luca 6, 17-18.)

Știm ceea ce a zis Domnul, de pe muntele Măslinilor, zicând: „Cerule și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece“. (Mat. 25. 35.)

Chiețași erau de Isus, pe muntele Fericirilor, numai cei 12—cei aleși, dintre ucenicii săi, noroadele se adunau, că nu mai puteau răbda, suferințele neputinței lor, nici chinurile duhurilor necurate.

Azi, mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși, iar cauza lipsei rezultatului dorit e: necredința și neascultarea.

Sunt prilejuri, când sute și sute, — mii și mii, — ba chiar când și sute de mii de catolici, credincioși se adună, alternativ, în alte și alte orașe din alte țări, și continente, credincioșii sângur mântuitoarei Biserici, întemeiată de Hristos, pentru al adora, a se împărtăși cu El, să-și manifesteze frica, — credința și iubirea prin ascultare și fapte, — față de Dumnezeu și în fața oamenilor, știind și aceea ce ne spune Isus că: „tot cel ce mă va mărturisi pe mine înaintea oamenilor, mărturisi-l voi și eu pe el, înaintea Tatălui meu, carele este în ceruri“.

„Să nu vă pară, că am venit, să arunc pace pe mământ, ci sabie. Căci am venit să despart pe om de tatăl său, și pe mama de fata sa, și pe nora de soacra sa, și vrășmasii omului: căsăniile lui“. (Mat. 10, 32, 34, 36)

Frica de Dumnezeu, credința și iubirea însă trebuie să fie manifestată și în particular, în viața zilnică, a fiește cărui creștin catolic, în satisfacerea datorințelor familiare, profesionale, cele obștești „dând împăratului cele ce sunt ale împăra-

tului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu“. (Mat. 22, 21)

Aceasta și e o astfel de viață, între împrejurările de azi, e un sacrificiu, un efort suprem, un martiriu zilnic, dar scris este, că: „cel ce nu-și ia Crucea sa și nu vine după mine, nu este vrednic de mine“. (Mat. 10, 37.) Fiind însă supremul efort al vieții catolice martiriul, trebuie să râvnim noi cu toții, să o ajungem, sau barem să ne apropiem de aceasta culme, suntem doară și în epoca întrecerilor.

Avem înaintea noastră, — ca exemple — legiunea legiunilor de martiri, sfinți și mucenici. Oare ce au răbdat cei dintâi 32 de papi, cari dearândul, unul după cel lalt începând cu Vărhovnicul apostolilor, cu sf. Petru și până la sf. Silvestru I. în anul 314, ei cu toți au murit moarte de martir, iar apoi, începând cu sf. Silvestru I. dela anul 314 până la 555, inclusiv cu sf. Vigiliu, 28 inși, cu toți au câștigat în luptele lor, cununa nesticăciunii dela Domnul, că având tărie în purtarea Crucii lor, pe tirani i-au surpat, înfrânt-au și cutezările cele neputințioase ale deavolilor. (IX, 20.) Oare nu au fost ei cu toți, mai mult ca batjocoriți și prigoniți, vătămați, cu mai mult, ca și cu minciuni, — pentru Hristos?

Iară apoi, acei 200 de papi, cari au mai urmat, în șir neinterupt, unul după altul, după acei 60 de inși, până la Preafericitul nostru Părinte, Papa Piu XI., nu au suferit? Și oare nu suțere și el azi la fel, în fiecare oră, în fiecare clipă, martiriu crâncen, auzind și văzând, cele ce se întâmplă azi, pe lumea întreagă?

Și oare nu se zvârcolesc și azi, multe — ba aproape toate popoarele din lume, ca să se tămăduiască de neputințele lor? Nu sunt oare mulți chinuți și azi de dureri necurate, fiind ispitiți din toate părțile? Dar nu se vindecă, ca și cum se vindecau cei, cari urmau pe Hristos, în toate părțile, pe unde umbla, — pentru că noroadele de azi nu umblă — cu frica lui Dumnezeu — cu credință — și cu iubire, căutând astfel, a se apropia de El!

Câți și unde sunt aceia, cari se vreau apropia de Hristos? Azi când doctrina laică proclamă, că religia este o chestie de ordin privat, și că puterile Statului n'au să se preocupe — ori să se ocupe de ea, sau, că fiind vorbă, să urmezi o religie oarecare, o poți urma, pe

care vrei, sau mai vârtos, că poți trece la ordinea zilei, astăzi, în veacul luminii, peste principile și realitățile supranaturale, — lucruri deja învechite!

Onorat Congres, Iubiți Agrisți

E timpul suprem, ca să ne trezim la realitate, când deja sunt mulți și dintre catolici — fără să amintesc pe cei indiferenți — cari înclină spre această doctrină, deci trebuie să fim aminte — că numai în Hristos Domnul ne este toată scăparea și mântuirea, — fiind seamă și de sancțiunile puse de acelaș Hristos-Mântuitor, celor ce nu ascultă de chemarea și nu urmează poruncile Lui.

Isus ne-a chemat pe toți, și pentru totdeauna, după ce a imputat Cetăților — întru cari se făcuse cele mai multe puteri ale lui, — pentrucă nu s'au pocăit, — zicând: „Toate sunt date mie dela Tatăl meu. Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați, și eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul meu peste voi, și învățați dela mine, — căci blând sunt și zmerit cu inima, — și veți afla odihna sufletelor voastre. Căci jugul meu este bun, și sarcina mea ușoară“. (Mat. 11, 28).

Legea lui Isus e un jug plăcut, căci — nu poruncește numai, — ci te și ajută să poți împlini poruncile.

Ne cheamă în special, prin drept urmași ai celor 12 aleși, în toate liturgiile zilnice, precum în deosebi, în toate Duminecele și sărbătorile, ca să ne rugăm pentru cei chemați, ca Domnul să-i chiețe pe dânsii cu cuvântul adevărului, — să le descopere lor evanghelia dreptății, — să-i unească pe dânsii, cu sfânta sa catolică și apostolică Biserică, — ca să-i apere și să-i păzească pe dânsii cu darul său.

Mai mult Reînoește zilnic scena „cinei celei de taină“ când luând pâinea, mulțumind, a frânt-o și le-a dat celor aleși, zicând: „acesta este trupul meu, carele să dă pentru voi. Așigdere a luat și paharul, zicând: acest pahar este legea nouă, întru sângele meu, carele se varsă pentru voi“. (Luca 22, 19, 20)

De XIX veacuri se reînoește această sfântă jertfă, iar după prefacerea pâinei și a vinului în trupul și sângele lui Isus, chiamă pe credincioșii, zicând: „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu iubire să vă apropiați“.

Câți sunt azi — încă și dintre aceia, cari se în oarecum catolici, că urmează acestor chemări, cari cu de-a sila ar voi să fie mari — însă fără Hristos. Aceștea de a buna seama nu știu, că deja păgânul Cicero zicea că: „Nemo magnus, — sine

IMPREUNA CU BISERICA

aliquo afflatu divino, — unquam fuit" adecă: Nici când, nimenea nu a fost mare, fără vreun suflu dumnezeiesc. (De natura decorum).

Toți se amestecă în lucrurile celor mari, cu toți vrem să fim mari, și ca urmăre fericiți, pentru că ni se pare, că mărirea, ori bogăția ar fi fericirea.

E drept că omul, după natură, râvnește la fericire, dar aceasta e, pentru că de fapt, e chemat la fericire, însă la fericirea veșnică. Râvna după aceasta fericire, nu numai că e permisă, dar chiar că sa pus, ca supremă țintă a vieții omenești, și apoi aceasta fericire numai printr'o continuă luptă poate fi ajunșă, lupta binelui, în contra răului. Că de altcum, drept are acelaș păgân — Cicero — când spune: „Deus animal unum spectabile, hominem, in quo omnia animalia contineret effectit" adecă: Dumnezeu un singur animal vrednic de respect a creat, pe omul, în care toate cele animalice se află. Deci de fapt, acela care nu-și vede de culm a supremă, a vieții sale fericirea vecinică, nu diferă de omul-animal, al lui Cicero.

Fericirea vremelnică pe acest pământ, nu este altceva, decât echilibrul, între lupta trupului și a sufletului, — lupta binelui și a răului, — deci aceea pace sufletească a omului, care ni o promite Mântuitorul, când spune: „pacea mea o dau vouă, nu vi-o dau ca lumea". (Io. 14, 27)

Înainte patimilor sale, a grăit Isus ucenicilor mângâindu-i și ca să nu se tulbure inima lor, nici să nu se spăimânteze — a făgăduit, — că le va trimite Mângâitorul — Dumnezeu Spiritul „Sfânt, le mai vorbea despre viața și mlădițele și le zicea: „aceasta este porunca mea: ca să vă iubiți unul pe altul, precum v'am iubit eu pe voi. De vă urește pe voi lumea, să știți că pe mine mai înainte decât pe voi m'a urât. De ați fi din lume, lumea ar iubi pe al său, dară pentru că nu sunteți din lume, că eu v'am ales pe voi din lume, pentru aceea, vă urește pe voi lumea". (Io. 15-15).

„Aduceți-vă aminte, de cuvântul, carele vi l-am zis vouă: nu este sluga mai mare decât Domnul său. De m'au prigoniți pe mine, și pe voi vă vor prigoni. De au păzit cuvântul meu, și al vostru îl vor păzi. De nu ași fi venit și nu le-ași fi grăit lor, păcat nu ar avea, dară acum nu au cu ce să se desvinovătească de păcatul lor".

Apoi a mai spus Mântuitorul: „Multe am a zice vouă, ci acum nu le puteți purta" și a terminat astfel: „acestea le-am grăit vouă, ca să aveți întru mine pace. În lume scârbă veți

„În ziua următoare s'a dus într'un târg numit Nain și cu el împreună mergeau mulți ucenici de ai lui și mult norod.

Iar când s'a apropiat de porțile târgului, iată scoțeau un mort, singurul fecior al mamei sale și ea era văduvă, iar popor din târg era cu ea destul.

Și văzându-o pe ea Domnul i s'a făcut milă de ea și i-a zis: Nu mai plânge!

Atunci apropiindu-se, s'a atins de raclă, iar cei ce o duceau au stat locului și a rostit: Tânărule, fie zic, scoală-te.

Iar cel ce fusese mort s'a sculat în sus și a început să vorbească, și Isus l-a dat mamei sale.

Și frică i-a cuprins pe toți și preamăreau pe Dumnezeu zicând: că Proroc mare s'a ridicat între noi și că Dumnezeu a cercetat norodul său".

Tânărul din Nain a murit și a înviat, cum toți oamenii trăiesc și mor. Greu jug poartă fiii lui Adam: marele cosaș șezând pe calu-i alb, cutreeră lumea și brazde groase taie în stânga și în dreapta în rândul oamenilor. Totuș credem că acest trup muritor se va îmbrăca întru nemurire. Doar moartea este poarta vieții de veci, este începutul nemuririi.

Deși nimic nu e mai evident, decât moartea, totuș sunt mulți de aceia, cari nu cred. Nu pot ei însă nega, că va veni și rândul lor. Guerico, tânărul și genialul filosof după o noapte de petrecere mergea beat cătră casă. Din curiozitate a intrat în biserica Dominicanilor, unde călugării erau adunați pentru ruga de noapte și unde un tânăr călugăr citea cu voce tare cuvintele Scripturii: „Și tot

avea, ci îndrăzniți, eu am biruit lumea"! (Ioan 16, 33).

În vederea acestui scop, fericirea posibilă temporară, iar apoi în vederea fericirii vecinice, promisă de Isus, tuturor celor chemați, care pentru aceasta a murit pe cruce, și s'a jertfit, și se jertfește zilnic și azi, în toate sfintele liturghii, ca Răscumpă-

impul cât a trăit Adam, a fost 930 ani și a murit. Zilele lui Set au fost 912 ani și a murit. Iar toate zilele lui Matusalem au fost 969 ani și a murit". Pentru tânărul filosof a ajuns atâtea, ca să strige: plec și părăsesc calea cea rea și mă întorc la Dumnezeu. Căci moartea s'apropie cu pași repezi. După o statistică $\frac{1}{4}$ parte a omenirii moare înainte de ce ar fi implinit 7 ani, jumătatea ei moare înainte de 17 ani, $\frac{3}{4}$ din omenire moare înainte de ce ar fi ajuns 50 de ani. Numai 2% ajung 60 de ani. Din 500 de oameni numai unul ajunge la vârsta de 80 de ani, iar la vârsta de 100 de ani ajunge tot numai unul din 10.000. În fiecare minută mor 60 de oameni, în fiecare ceas 3800, în fiecare zi 92.000, iar în fiecare an 50 milioane de oameni.

Dar pilda tânărului din Nain arată, că dacă toți vom muri toți vom și învia. Moartea este sămânța, din care răsare nemurirea. Dela acest adevăr nu trebuie ca să ne abată aceea ce spun cei cari nu cred: și omul se nimicește, cași animalul. Privește la copilul din leagăn! Ce va fi din copilășul cel mic, peste 20 de ani? Nu judeca după aparențe! Copilul de 5 ani zice părintelui său: tată, muncește pentru mine! Cu trecerea anilor el își câștigă pâinea sa. Animalul și azi trăiește așa, cum natura lui îl îndeamnă, deși 6000 de ani au trecut de atunci, decând puterea

rător și Mântuitor, ne chiamă pe noi, pe toți catolicii, din lumea întreagă, pe vreo 450 de milioane de suflete, de diferite rase, pe cei albi, ca și pe cei negri și galbeni. Părintele nostru al tuturor, Papa Piu XI, la o împreună lucrare în: „Acțiunea catolică" ceea ce la noi este: Agru-l, despre care acți-

și înțelepciunea dumnezeiască l-a creat. Omul cel slab își pregătește o țevă de oțel și cu ajutorul acestei țevă cu o bucată de fier ucide leul cel puternic. Animalul după ce s'a hrănit se odihnește. Omul însă în alte cele își caută fericirea: în știință, în iubire, de multe ori și pe căi greșite, dar nu se liniștește, până ce nu-și găsește aceasta fericire. Gândul copilășului, știința și tehnica omului e spirit. În coliba de lut spirit locuiește. Coliba se nimicește, spiritul rămâne. Spiritul nu se poate frânge, nu se poate împărți. Spiritul e ceva de totulul simplu.

Și trupul va învia! Aceasta o învață Biserica și o vestește sărbătoarea Paștilor. În fața sicriului avem nădejdea firmă: trupul muritor la auzul trâmbițelor îngerești întru nemurire se va îmbrăca. Atâtea minuni sunt mărturiile și asigurarea acestei credințe: tânărul din Nain și mulți alții din morți au înviat, limbile sf. Anton și a sf. Ioan de Nepomuc au rămas întregi cu trecerea secolelor, sângele sf. Ianuarie și după trecerea a mai mult de 1600 de ani spumegă și câte sunt trupurile nealterate ale sfinților, trupuri mlădioase, din cari numai sufletul lipsește, ca din nou să trăiască: așa avem trupul sf. Caterina de Bologna, sf. Tereza, sf. Felix de Cantalizio, sf. Margareta de Cortona, sf. Magdalena de Pazz și al altor sfinți și sfinte.

Moartea și învierea! Aceste inevitabil ne așteaptă. Că ce va fi cu noi după învierea noastră, depinde dela viața noastră. Călugării trappiști se pregătesc neîncetat la moarte. Culcușul lor e sicriul, în fiecare zi scot o lopată de lut din mormântul lor, timpul liber îl petrec în cimiter, salutul lor e: aduți aminte că vei muri! Un parlamentar francez, care a devenit apoi prefectul cel mai drept al unui ținut, de pe o zi pe alta a intrat în ordul trappiștilor. Prietenii, cari l-au iubit, au voit ca să-l înduplece să se reîntoarcă în lume. „Priviți — zise fostul prefect — la poartă trei jandarmi stau, aceia nu mă lasă ca să părăsesc mânăstirea: moartea, judecata și veșnicia! Aceștia trebuie ca să fie și păzitorii noștri pe căile periculoase ale vieții, ca să înviem pentru o viață fericită! (După P.B. Lnager).

une el însuși spune, că nu este alt ceva decât: „însăși viața catolică, în ultima analiză: adâncirea vieții sufletești, deci conformarea vieții noastre, întru toate și întocmai: poruncilor lui Dumnezeu și ale sfintei noastre Biserici, unită cu Roma, atât în viața familiară, ca și în viața publică.

Ascultând de aceasta chemare suntem noi întruniți azi, în al VIII-lea, Congres Diecezan, al Agru-lui; azi la Baia-Mare, în Biserica Catedrală, pentru a implora binecuvântarea Domnului asupra lucrărilor noastre, în umbra Reședinței episcopiei de Maramureș, în jurul Inalt Preasfinției Voastre, acum când ateistii internaționali pregătesc congresul lor, luptând în contra lui Dumnezeu, despre care afirmă că nu ar exista, și în contra Bisericii Lui; ca să facem dovadă și să mărturisim că din contră: noi Credem în unul Dumnezeu în trei persoane, Tatăl Fiul și Spiritul Sfânt, credem într'una sfântă catolică și apostolică *Biserică a Romei* eterne, și ascultăm de ea, *declaram* că: ținem seama de zisele Dumnezeului Cuvântul, unde spune: „fericiți veți fi, când vă vor batjocori pe voi, și vă vor prizoni și minșind vor zice tot cuvântul rău în contra voastră, pentru mine”, aducând la cunoștința tuturor, pe cari îi privește, ca noi membrii ai Agru-lui, în Dieceza Maramureșului, suntem strâns uniți, în jurul Inalt Preasfinției Voastre, episcop al Maramureșului, numit, consacrat și înștaiat, prin conlucrarea tuturor factorilor competenți, senator de drept, în Parlamentul Țării, totuși: batjocorit, și prizonit și răbdând în cuvântul rău, îndreptat în contra Excelenței Voastre și a noastră a tuturor, cari cu toți suntem cetățeni români, cu credință și cu obârșie romană, cu drepturi asigurate și cu datorințe bine *precizate*, atât prin cea veche, cât și mai bine în Constituția cea nouă.

Ne bucurăm și suntem fericiți, pentru că sperăm: că acestea batjocuri și prigoane ce suferim și suferim vor fi poate acele, dacă le vom suferi cu o superioritate catolică cari vor echivala cu martiriul, pentru care este promisă, fericirea noastră vremelnică, și mai mult cea vecinică. Pentru că: Și din acestea trebuie să vedem, că aceasta a noastră Biserică este aceea, căruia Dumnezeu Cuvântul i-a asigurat: ca cerul și pământul vor trece dar cuvintele Dinsului Nu vor trece și ca nici porțile iadului nu o vor birui.

Iar ca concluziune: că trebuie să ținem poruncile, în speșial cele privitoare la sfânta Eucharistie, că numai prin ajutorul Eucharisticului Isus Hristos, vom fi mari, deși suntem mici, și vom putea infrunta toate batjocurile și suporta cu superioritate catolică prigonirile și astfel a evita „intunericul cel de veci, unde va fi plâns și scrâșnirea dinților”.

Iar ca să putem rămâne statornici în credință, convigerea și hotărârea aceasta a noastră, *cerem binecuvântarea Inalt Preasfinției Voastre!*

Din viețile sfinților.

Sf. Margareta fecioară și martiră

Margareta a fost unica fată a unor părinți păgâni din Antiohia. Ea era bogată și foarte frumoasă. Părinții o iubeau mult. Dela o vreme părinții băgară de seamă că Margareta nu mai mergea la biserica lor păgânească. Tatăl său o întrebă de pricină și mare-i fu mirarea când ea spuse că e creștină. Păgânii părinți s'au mâniat pe ea și au trimis-o la moșia lor ca să lucreze împreună cu servitorii și sclavii la muncă grea. Margareta fără nici o împotrivire a mers și a lucrat alături de ei. Când văzu că fata nici așezată în rândul robilor nu vrea să se lapede de religia creștină, tatăl se necăji, o duse la prefect ca să facă judecată. Aceluia-i plăcu frumoasa fată și-i făgădui că dacă se lasă de credința creștină o ia de soție, iar dacă nu o dă morții. Margareta ia răspuns că ea numai pe Hristos îl iubește și numai a lui rămâne. Prefectul infuriat porunci ca Margareta să fie chinată și bătută cu vergi. A fost deci chinată și bătută până spânzura pielea și carnea ruptă de pe corp. Sărmana fecioară abia mai dădea semne de viață. În starea aceasta a fost aruncată în temniță. Acolo diavolul în formă de șarpe s'a apropiat de ea. Ea însă însemnându-se cu semnul crucii a călcat pe capul șarpelui care în aceea clipă s'a făcut nevăzut. Stând în temniță iacă deodată să face o lumină teinică plăcută și Margareta se vindecă de toate ranele complete. Ea începe a lauda și a cânta mărirea lui Dumnezeu.

A doua zi mare fu mirarea prefectului când a auzit că ea trăește e sănătoasă și cântă laudele Dumnezeului creștinilor. A chemat-o din nou înaintea sa și-i zise: „Vezi că te-ai vindecat, dute și jertfește zeilor și mulțumește-le”. Ea însă răspunse: „Nu zeii fără viață m'au vindecat nici idoli morți ci Hristos este care poate vindeca trupul de reni și sufletul de păcate”. Prefectul se aprinse de mânie și porunci ca Margareta să fie întinsă și legată pe un pat de fer înștărit în foc, apoi îi zise: „Acum să vină mirele tău Isus să te mântuiască”. Margareta răspunse: „Acest foc arde numai pușin timp trupul meu, dar focul iadului va arde în veci pe al tău”. După aceasta prefectul ca să-i mărească durerile a poruncit să toarne și apă rece peste ranele ei. În acel moment însă s'a făcut un puternic cutremur de pământ. Lanțurile cari legau pe Margareta pe pat

Credința și viața

Pentru congreganiste.

Doamnele și domnișoarele din Congregația Mariană din Sighet sunt rugate de a participa la Paraclis, care se va oficia în biserica parohială, Sâmbătă în 8 Octomvrie la orele 6 seara. După Paraclis va avea loc ședința ordinară a congregației la sediul ei.

Jules Romier

un vestit scriitor și statistician din Belgia a editat o carte foarte interesantă, care cu documente vrednice de toată încrederea arată situația deplorabilă a presei mondiale. Optzeci la sută din ziarele, revistele politice și sociale și gazetele ce apar pe întreg globul pământului, sunt în întregime sau în parte în mâini evreiești și ca atare sunt în serviciul intereselor internaționale ale evreilor. Jules Romier constată, că pe suprafața pământului apar 123 mii de publicații, cari au de scop informarea publicului și cari au pretenția de a reprezenta opinia publică. Dintre aceste ziare și gazete 68 mii apar în Europa, iar 55 mii în restul lumii. Dintre toate aceste 73 mii, adică 60%, apar sub directivă spirituală evreiască și deservesc interesele capitaliste evreiești. 18.500 de publicații în 30—50%, 13.300 în 15—30% și în sfârșit 2500 de ziare și gazete în 10% sunt aservite capitalului și intereselor evreiești. Din cele 123.000 de publicații însemnate ale lumii numai 14 mii 700 sunt independente de banii și interesele evreiești. Mai adaugând că 64% din agențiile de presă ale lumii sunt în mâini evreiești, e ușor de constatat, că opinia publică a lumii e diriguată de evrei. Așa se întâmplă, că întreaga opinie publică creștină și presa națională a celor mai

multe popoare e influențată de spiritul internațional evreiesc. Și acest spirit e periculos, pentru că la suprafață se nizuiește a se acomoda „solului” și „climei”. în esență însă nu e altceva decât otravă dagluzată, care poate deveni fatal pentru organismul unei națiuni.

Puneți-vă la inimă cuvintele părintelui Dumitru Neda rostite la congresului Agru-lui din Eparhia Lugojului despre apostolatul agrist: Fără indoială că nu trebuie să facem profetism în sensul de vrajbă, dar sub impulsul dragostei, expansivă din natura sa, trebuie să facem apostolatul credinței, al adevărului. *Intâi însă să facem regulă în sufletul propriu. De aceea fiecare membru să se întrebe, cum trăiește idealul creștin.* Enciclicele papale, comentate, trebuiesc citite și răspândite, reprezentând de cea mai autentică explicare a doctrinei creștine. Agrul este chemat să cimenteze legăturile dintre uniți, să imprăștie neînțelegerile și răceala și să ponegreze marea unire religioasă.

Cartea pâr. arhimandrit Teodosie Bonteanu: O turmă și un păstor trebuie să o aveți cu toții. Fostul stareț al Mănăstirii „Cetățuia” din Iași după îndelungate și laborioase cercetări, mănăst de dragostea propovăduită de Biserica Romei a „făcut pasul eroic, traducându-și convingerea în faptă, fără a ținea seamă de legături sau interese vremelnice, nici de ce va zice lumea”.

Cartea o puteți avea dela Librăria Asociațiunii din Sighet. Prețul Lei: 120.

Ziua misionară 23 Octomvrie, Duminecă e ziua misionară. În acest an, Papa misiunilor, cere ca să facem eforturi și mai mari, decât în anii anteriori, iar Excelența Sa Episcopul ca un nou ideal fixază: „fiecare suflet un Leu” pentru misiunile externe. Excelența Sa Mons. Celso Constantini, președinte-general al Congregației pentru propagarea credinței a adresat un călduros apel către directorii naționali ai Operei Pontificale pentru Propagarea Credinței, pe care o încheie cu cuvintele: „s'a făcut deja mult, dar rămâne și mai mult de făcut”.

s'au rupt iar ea a rămas sănătoasă. Din cer se auzi un glas: „Vino mireasa lui Hristos de primește cununa pe care ți-a gătit-o Domnul”. Prefectul îndată

porunci ca Margaretei să i se taie capul. Ea își dete sufletul pentru credința catolică în anul 275 după Hristos.

Pâr. Iosif Miclea O.S.B.M.